

Què tenim en contra els gitanos?

"Anava com un gitano!" o "això que m'han fet és una gitanà...!" són expressions populars que incorporen prejudicis racials. Avui són frases fetes però en els seus inicis no ho eren. Aquesta és una de tantes qüestions on sempre es matindran posicions contradictòries per molt que es discutisca. Em venen al cap unes quantes idees sobre un tema inesgotable.

En primer lloc vull dir que no visc a prop dels seus assentaments, de manera que no tinc una relació quotidiana amb ells. Els que estem lluny parlem amb tranquil·litat del tema i, fins i tot, pensem que la situació general dels gitanos és injusta però ningú o ben pocs els volem tindre al costat nostre. Alguns ni es plantegen la qüestió perquè pensen que cadascú està on ha d'estar i els gitanos han de "viure sols" per a què "visquen" però també per a què "dissen viure". Ens podríem acu-

sar d'hipòcrites?

Es parla de molta comprensió vers a ells però, entre altres exemples, el mateix delictes comès per un "paio" i per un gitano, és més greu si aquest últim és l'autor i a més, en la majoria de casos s'atribueix a la seua condició de gitano. Molts convenis internacionals sobre drets humans parlen de respecte a les minories ètniques...

El gitano ric o ben situat, és a dir, integrat, no se sent marginat perquè no se'l margina, però sabem que aquest cas és minoritari.

M'estic autoacusant en dir que marginem als gitanos. Però molts pensen que per llur comportament i llur forma de ser es marginen sols. Gran part de gitanos viuen en clan, aïllats de la resta i la relació en els païos sol ser escassa però... això és degut a la seua forma d'entendre la vida o és que els altres els hem induït a

viure en "ghettos?". Potser de tot una miqueta. L'equilibri entre els principis, ambdós democràtics, de "majoria mana i minoria s'ha d'adaptar" i "respecte a minories" és complicat i no sé si valdria establir una jerarquia de valors.

Abans la qüestió es reduïa a un mer problema de control policial d'un marge, d'un "ghetto" dissat de la mà d'algú, no sé si de la de Déu. Ara hi ha un intent d'integració per part de l'Administració però no compartit entre els ciutadans.

Es volen integrar els gitanos?, s'ha de fer o no un esforç d'integració?, són integrables?. No veig solució fàcil. Al cap i a la fi, es tracta d'un dels problemes que la societat segueix disposada a suportar, i quan dic la societat dic cadascú de natros.

Hi ha altres racismes potser més problemàtics potencialment però m'he dedicat a aquest perquè és el més viscut fins ara a casa nostra.

Adrian Orient Besalduch

Josep, la dona i...

De vegades algú ha pogut pensar que aquestes lletres escrites per l'amic de Josep no són més que una excusa per opinar sobre qualsevol cosa en boca d'un altre: Josep. Puix bé, no és aixina. Jo hi faig sempre una transcripció pràcticament literal de les converses i de les xerrades amb Josep. Ell és qui ha inspirat tots els meus (millor seria dir d'ambdós) articles.

Amb tot açò vull dir que Josep i jo fa dies que no ens hem vist, que no hem creuat paraula alguna, i com jo tinc la pretensió de ser-hi conseqüent amb els lectors i amb mí mateix, en aquest número de TOSSAL GROS no puc escriure allò que Josep m'ha pogut contar: senzillament no m'ha dit res, no hem tingut oportunitat de trobar-nos. Per què? Vos ho diré. Josep ha tingut faenes precisses que li han donat com a resultat el millor premi que mai ha tingut: UN XIQUET. Sí, tal i ocm vos ho dic. Josep, el meu amic, és pare. De ben segur que aquest esdeveniment estimularà el suficient al seu seny reflexiu per a que jo puga contar-vos alguna que altra xerradeta que faça amb ell al proper exemplar de TOSSAL GROS.

I... què més puc dir-vos? Jo aprofito l'avinentesa per donar-li l'enhorabona (i a la mare també) de part meua i -si m'ho permeteu- de part dels lectors de TOSSAL GROS també. FELICITACIONS!!!

L'amic de Josep